

FELHÍVÁS IGEHIREDETŐINKHEZ

1866. október másodikán az Úr kifejtette előttem az előttünk álló nagy és komoly munkát, hogy a közelgő ítéletre figyelmeztessük a világot. Ha példánk összhangban áll az igazsággal, melyet vallunk, ez némelyeket megment, másokat elítél. Az utóbbiak kifogás nélkül maradnak majd azon a napon, amikor mindenki felől dönteni fognak. Az igazak álljanak felkészülten az örök életre. A bűnösök pedig, akik hallani sem akarnak Isten akaratáról és útjairól, megsemmisülésre lesznek szánva. {2T 334.2}

Az ige nem minden hirdetője szentelte meg magát az igazság által. Némelyeknek csak halvány a fogalmuk a mű szentségéről. Nem bízzák magukat Istenre, s nem az ő ereje által teljesítik hivatásukat. Nem tértek meg legbelső lelki világukban. Mindennapi életükkel nem tesznek szert tapasztalatra az istenfélelem titkai felől. Örök igazságokkal, az örökkévalósághoz fogható súlyos igazságokkal foglalkoznak, mégsem vigyáznak, mégse törekednek beszöni azokat lelki életükbe, hogy jellemük részévé tegyék; hogy azok irányítsák őket mindenben, amit tesznek. Nem forrtak össze annyira az elvekkel, melyeket az igazságok annyira az emberbe vésnek, hogy lehetetlen lenne éket verni közéjük, és az igazság bármelyik része közé. {2T 334.3}

Isten előtt csak szívünk és életünk megszentelődése kedves. Megtéretlen igehirdetőkről, az angyal így szólt. „Tisztítsátok meg kezeiteket ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek.” „Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok.” Isten feltétlen becsületességre szólít – a belsőtökben rejlő igazságra. Arra, hogy a Szentlélek hatására, gondolkodástok megújulása által az egész ember átalakuljon. Nem minden igehirdetőnk szenteli magát a munkára; nem mind végzi teljes szívvel. Olyan fásultan mozognak, mintha földi évezred állna rendelkezésükre a lélekmentéshez. Kerülik a terheket és felelőségeket, gondokat és nélkülözéseket. A lemondás, szenvedés és kimerültség sehogy sem ízlik, nem kényelmes nekik. Sokan azt figyelik, miként bújjanak ki a fárasztó munka alól. Kényelmüket keresik, s azt, hogy tehetnének a maguk, feleségük vagy gyermekeik kedvére. S a munkát, melyhez fogtak, csaknem szem elől veszítik. {2T 335.1}

Isten most alázatos lelkiületre, s alázatos bűnvallomásra szólítja igehirdetőit, akik eddig nem az ő erejével, nem érte fáradoztak. A világi ügyekkel foglalkozókra terelték figyelmemet. Ezek jól tudják, hogy ha célt akarnak érni, bizony meg kell küzdeni érte. Feláldozzák családi körük kényelmét és nyájas légkörét, elviselik a nélkülözéseket; kitartók, lendületesek, lelkesedők. Igehirdetőink fele annyi buzgalmat sem tanúsítanak, mint a földi nyereségre törők. Közel sem olyan céltudatosak, olyan buzgók igyekezetükben; nincs ingyükre a lemondás, nem kitartók, mint a világi ügyekkel foglalkozók. {2T 335.2}

Ezután vessétek össze a két vállalkozást. Az egyik bizonyos, örök és oly tartós, mint Isten élete. A másik erre az életre szól csupán, változékony, romlandó. S ha sikerül is vállalkozásuk, amit elnyernek, gyakran úgy mar, mint a csörgőkígyó, s a kárhozatba sodorja őket. Jaj, miért is van ilyen ellentét a világi és mennyei dolgokkal foglalkozók közt. Az egyik romlandó, földi kincs után lohol, s azért szenved meg súlyosan, ami gyakran csupán sok rossz baj forrásának bizonyul; a másik értékes lelkek megmentéséért tesz erőfeszítéseket, amit a menny helyesel, s mennyei kincs a jutalma. Itt nincs kockázat; nem érhet veszteség; az eredmény biztos, és kimondhatatlanul, felülmúlhatatlanul nagyszerű. {2T 335.3}

Akik Krisztus helyében kérelmek az embereket, hogy béküljenek meg Istennel, azoknak az elvek hirdetésével, példamutatással, lankadatlan igyekezettel kell menteni a veszendőket. Lelkiismeretességük, szívósságuk és áldozatos lelkiületük szárnyalja annyira túl a földi nyereségre törők szorgalmát és buzgalmát, amint az üdvösség is értékesebb, mint a föld szemetje, s magasztosabb a célja is, mint a földi vállalkozásé. A lélekmentéshez képest mindennemű földi vállalkozás elenyésző semmiség. A földi dolgok, bár súlyosan meg kell fizetni értük, nem örökre szólnak. Viszont egyetlen megmentett ember örök korokon át tündöklék majd a mennyben. {2T 336.1}

Némely lelkészünk szunnyadozik. Bezzeg az ördög nem alszik. Alig néhányan hoznak áldozatot Istenért és az igazságért. Az igehirdetők járjanak elől jó példával. Munkájukkal bizonyítsák, hogy az örökkévaló dolgokat végtelenül értékesnek tartják, a földieket pedig összehasonlíthatatlanul értéktelenebbnek. Vannak igehirdetők, akiknek még ezután kell megtérniük. Gondolkodásuknak életre kell támadni, szívüknek megtisztulni, szeretetüknek Istenre összpontosulni. Úgy kell hirdetniük az igazságot, hogy az emberek elismerjék kitűnőségét, tisztaságát és szentségét. Ehhez pedig olyan tárgyakat kell gondolkodásuk homlokterében

tartani, melyek felemelő, s megtisztító, életre keltő, magasztos hatásúak a gondolkodásra. Az igazság tisztító tüzének ott kell égni szívük oltárán, hogy az igazgasson, az jellemezze életüket. S bárhová mennek, a sötétség és homály területein, a bennük levő s tőlük szerteragyogó fény megvilágítja a sötétben élőket. {2T 336.2}

Az a lelkiület itassa át az igehirdetőket, amely Mesterükben lobogott, aki mindenfelé járva jót tett, s csak a mások áldására élt. Urunk a fájdalom embere volt, aki tudta, mi a szenvedés. Az igehirdetők alkossanak világos képet az örökkévaló dolgokról, hogy Isten mit vár el tőlük; akkor mély benyomást tudnak tenni másokra, s belőlük is kiváltják a mennyei dolgokról való elmélkedés iránti szeretetet. {2T 337.1}

Az igehirdetők kutassák a Bibliát. Jelentőségteljesek-e az igazságok, melyeket hirdetnek? Akkor tanulják meg hozzáértően hirdetni. Legyen világos és alapos fogalmuk róla, lelkiületük meg legyen lángoló. Máskülönből erőtlenné teszik a hirdetett igazságokat. Ha lanyhán tárják azt az emberek elé, csupán elismételve az igazság elméletét, de anélkül, hogy magukat is felkavarná, akkor soha meg nem térítik az embereket. Még ha addig élnének is, mint Noé, igyekezetük hatástalan maradna. Legyen izzó a szeretetük, buzgalmuk pedig lángoló. Ha közönyösen és érzéktelenül hirdetnek az igazságot, soha fel nem rázzák halálszerű álmukból az embereket. Bizonyítsák modorukkal, viselkedésükkel, szavaikkal, igehirdetésükkel és imáikkal, hogy mély meggyőződésük szerint Krisztus az ajtó előtt áll. A férfiak és nők próbaidejük utolsó óráit élik, mégis könnyelműek és balgák. Az igehirdetőkben pedig nincs erő, hogy felrázzák őket mert hisz maguk is alszanak. Alvó igehirdetők papolnak alvó embereknek! {2T 337.2}

Hatalmas munkát kell elvégezni a lelkekért, hogy gyümölcsözővé tegyék az igazság hirdetését. Alaposan kutassák át meg át az Isten igéjét. Bármilyen más olvasmány kevésbé fontos; a Biblia kutatása nem fogja szükségszerűen kizárni az összes vallásos olvasmányt; de ha imával tanulmányozzák Isten szavát, akkor ki fogja rekeszteni az olyan olvasmányokat, amelyek elterelik a figyelmüket a Bibliáról. Ha figyelmesen olvassuk az Igét, ha könyörgünk, hogy meg tudjuk érteni, akkor minden sorában új szépséget fedezünk fel. Isten akkor olyan világosan felfedi előttünk a becses igazságokat, hogy őszinte öröm fakad belőle számunkra, és amint kitérülnek előttünk vigasztaló, fenséges igazságai, folyton lakmározni fogunk belőlük. {2T 337.3}

Az igehirdető munkájának fontos része a házról házra járás. Igyekezzenek elbeszélgetni a család valamennyi tagjával, akár hisznek az igazságban, akár nem. Kötelessége ismerni mindnek a lelkiállapotát; s éljen annyira közel az Istenhez, hogy tanácsolni, inteni, kérlelni tudjon, nagy türelemmel és hozzáértéssel. Isten kegyelme éljen szívében, és állandóan függessze tekintetét Isten dicsőségére. Isten szava határozottan tiltja a könnyelmű és léha beszédet. Szóljon hát mindig a mennyei dolgokról, legyen kegyelemtől ízes a szava. Vessen el minden hízelgő-magasztaló szót hisz az ördög aknamunkája a hízelgés. A szegény, gyöngye, elesett emberek általában úgyis nagyra tartják magukat. Ezért semmi szükség, hogy ebben segítsük őket. Az is helytelen, ha az igehirdetőnek mondunk szépeket. Mert megrontja a gondolkozást, és nem vezet sem szelídségre, sem aláza. A férfiak, a nők mégis szeretik a dicséretet; gyakran az igehirdetők is. Legyezgeti hiúságukat, noha sokaknak átoknak bizonyul az ilyesmi. Értékeljük többre a feddést, mint a hízelgést. {2T 338.1}

Nem minden igehirdető érti meg, hogy bizonyágtételük és példájuk emberek sorsát dönti el. Ha hűtlenül végzik küldetésüket, ha hanyagok feladatukban, emberek vesznek el miattuk. Másrészt, ha önfeláldozók és hűségesekek a hivatásukban, melyet a Mester bízott rájuk, akkor sokak üdvösségének eszközei lesznek. Némelyek eltűrik, hogy jelentéktelen semmiségek tereljék el őket a lélekmentéstől. Rossz utak, esőzés, családi ügyek, elég ok, hogy elhanyagolják a lélekmentést, s gyakran a munka legváltóságosabb pontján. Mikor felkeltették az érdeklődést, hagyják, hogy a várakozás hamvába haljon, csak, mert a lelkiész könnyebb mezőt választ. Akik ezen az úton járnak, azt bizonyítják, hogy nem viselik szívükön megbízatásukat. Elvárják, hogy mások szolgálják őket. Nem hajlandók elviselni a nehézségeket és nélkülözéseket, holott mindig ez az igaz pásztor sorsa. {2T 338.2}

Némelyeknek nincs tapasztalatuk, hogy mint életbevágón fontosat ragadják meg a lélekmentést. Nem fognak hozzá azzal a lelkesedéssel és buzgalommal, mely bizonyítaná, hogy olyan tevékenységet űznek, melynek ki kell bírnia az ítélet felülvizsgálatát. Maguk erejére támaszkodnak. Nem teszik Istent bizalmukká, ezért melléfogások és hibák jellemeznek mindent, amit tesznek. Nem nyújtanak alkalmat az Úrnak, hogy tegyen értük valamit. Nem hitben – látásban járnak. Nem haladnak gyorsabban, sem messzebb, mint ameddig ellátnak. Mintha nem értenék, hogy az igazságért vállalt kockázatnak bármilyen köze lenne a vallásos élethez. {2T

Némelyek lemondanak családi körükről, hogy az örömhír mezején fáradozzanak, mégsem szólják úgy az ígét, mintha ez az igazság élő valóság lenne számukra. Tetteik bizonyítják, hogy nem tapasztalták magukon az igazság megmentő erejét. A szószékről lelépve, nem látszik rajtuk, hogy felelősnek tartják magukat az igazságért. Bár néha látszólag eredményesek, még gyakrabban nem azok. Mégis jogosnak tartják felvenni fizetésüket, mintha megdolgoztak volna érte; annak ellenére, hogy megszentetlenségük több fáradtságba, aggodalomba és szívfájdalomba került a mű felelősségét szívükön viselőknél, mint amennyi jót a munkájuk elért. Ezek nem eredményes munkások. Mégis vállalniuk kell ezért a felelősséget. {2T 339.2}

Gyakran történik, hogy a lelkész csaknem a gyülekezetek látogatására korlátozza tevékenységét; oda szenteli idejét és erejét, ahol fáradozása nem eredményez jót. A gyülekezetek sokszor előbbre járnak, mint igehirdetőjük. Sőt, virágzóbbak lennének, ha a lelkészek félreállnának az útból, s őket hagynák fáradozni. Az ilyenek gyülekezetépítő erőlködése rombolásnak bizonyul. Újra meg újra elismétlik az igazság elméletét, ezt mégsem kíséri Isten életadó ereje. Hanem hanyag közönytől tanúskodnak, ami ragályos. A gyülekezet elveszti érdeklődését és felelősségérzetét az emberek mentése iránt. Így e lelkészek igehirdetésükkel és példájukkal érzéki biztonságba ringatják a tagságot. Ha magukra hagynák a gyülekezeteket, s új területekre mennének, ott fáradoznának, hogy új gyülekezeteket alapítsanak, megismernék képességeiket, s azt is, hogy mibe kerül rávezetni az embereket, hogy az igazság mellett foglaljanak állást. Megértenék, mily körültekintőnek kell lenniük, hogy példájukkal és légkörükkel soha ne taszítsanak, soha ne gyöngítsék azokat, akiket annyi fáradtságos munkával és imával térítettek az igazsághoz. „Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis ő magára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve.” {2T 340.1}

Az igehirdetőket a gyülekezet adakozásából tartják el. Mit látnak gyülekezeteink, ami buzdítaná őket a bőkezűsége? Némelyik lelkész hónap-hónap után fáradozik, de olyan keveset ér el, hogy a gyülekezet kedvét veszti; nem látják, hogy bármi történne az igazsághoz térítés terén, sem hogy a lelkész gyülekezeti tagokat tenné lelkibbé vagy lángolóbbá Isten és igazsága iránti szeretetükkel. A szent dolgokkal foglalkozók szenteljék magukat teljesen Isten munkájának. Önzetlenül viselik azt szívükön, s nagyon komolyan szeressék a veszendő lelkeket. Ha nem él bennünk e szeretet, úgy rosszul választottak hivatást; akkor ne tanítsanak többé, mert több kárt tesznek, mint hasznot. {2T 340.2}

Némely igehirdető fontosnak tartja magát, mégsem táplálja jókor az éhségtől halódó nyáját; visszariad a szembeszegüléstől. A sötétség, s a várható parázs viták miatt félnek új területekre behatolni. Ez gyávaság. Ott kell felkeresnünk az embereket, ahol vannak, mert szükségük van a megrázó felhívásokra, s a gyakorlati és hittételekkel foglalkozó tanításokra. A példamutatással alátámasztott elv bizony hatalmas erő. {2T 341.1}

A hű pásztor nem keresi a könnyű, kényelmes életet, hanem a nyájért akar fáradozni. Belefeledkezik e nagyszerű mentésbe, s az elveszett juhokat keresve, eszébe sem jut, hogy maga is fáradt, fázik, éhes. Egy cél lebeg a szeme előtt: megmenteni az elveszett, tévelygő birkákat, bármibe kerüljön is. Szerény fizetés nem hűti lelkesedését, kötelességétől sem fordítja el. A menny fenségességétől kapta küldetését, s azutánra várja jutalmát, mikor elvégezte a rábízott feladatot. {2T 341.2}

Az iskolai tanítók felkészülnek hivatásukra. Előbb iskolába járnak, tanulnak. Nem taníthatják a gyerekeket, míg el nem sajátították hivatásukat. Mielőtt taníthatnának, vizsgát kell tenniük. Fontos feladat a fiatalok tanítása, nevelése. Mennyivel fontosabb a lelkipásztorság! Mégis sokan úgy fognak e fontos hivatáshoz, – ahol rá kell venniük az embereket, hogy lépjenek Krisztus iskolájába, ahol megtanulják, hogyan alakítsanak mennyi jellemet, – hogy maguk sem tanulták ezt meg. Némelyek lelkipásztori pályára lépve, nem érzik át a felelősséget. Helytelen elképzeléseik vannak a lelkész minősítéséről. Azt képzelik, hogy alig van szükségük elmélyedve tanulmányozni a tárgykorokot s Isten szavát, hogy igehirdetővé válhassanak. Némelyek, akik noha a jelen igazságot hirdetik, nem ismerik Bibliájukat. Annyira gyöngye az igeismeretük, hogy nem tudnak emlékezetből pontosan idézni szövegeket. Ügyetlen botladozásukkal és tapogatózásukkal bünt követnek el Isten ellen. Összekeverik az Írásokat, olyanokkal állnak elő, mint bibliai állítások, ami nincs is meg benne. {2T 341.3}

Némelyek egész életükben érzéseiktől hagyják magukat vezettetni, azt gondolva, hogy ha a Szentlélekkel

rendelkeznek, akkor mellékes a csiszoltság, s a Biblia alapos ismerete. De Isten sosem küldi el Lelkét, hogy tudatlanságot szentesítsen. Akik műveletlenek, s akik nincsenek olyan helyzetben, hogy tanítani tudnának, azokat az Úr megszánhatja és megáldhatja, s olykor hozzájárulhat, hogy ereje gyöngeségünkben legyen teljessé. Ám nekik is kötelességgé teszi, hogy kutassák a Bibliát. Az általános műveltség hiánya nem ürügy, hogy elhanyagoljuk a Biblia tanulmányozását. Mert az ihletés szava annyira világos, hogy a műveletlen is meg tudja érteni. {2T 342.1}

A földön élő emberek közül a mai veszedelmes idők komoly igazságaival foglalkozóknak kell megérteni Bibliájukat, s jártasnak lenni hitünk bizonyítékaiban. Ha nem ismerik az élet Igéjét, akkor nincs minősítésük, hogy másokat az élet útjaira tanítsanak. Az igehirdetők legyenek buzgók, s mutassák ki sorjában a „teljes igyekezetet... a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jócselekedet mellé tudományt. A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet. A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.” Némelyik igehirdetőnk már akkor leteszi a vizsgáit, mikor még alig-alig sajátította el Krisztus tanításának alapvető elveit. Krisztus követéinek, akik az ő helyében állnak, s unszolják az embereket, hogy béküljenek meg az Istennel, tudniuk kell, hogy miként hirdessék értelmesen hitünket; miként feleljenek meg szerényen és tisztességtudón mindenkinek, aki reménységükről kérdőre vonja őket. Krisztus mondta: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” {2T 342.2}

Olyanok fogják támadni a népszerűtlen igazságokat hirdető lelkészeket, akiket Sátán tüzel, és akik, mint mesterük, szívesen idézik az írásokat. Isten szolgálói ne maradjanak le az ördög szolgálói mögött, ha az ihletés szavára kerül a sor. Akár Krisztus, szövegre szöveggel feleljenek. Jaj, bárcsak a szent dolgokkal szolgálók felébrednének, s akár a nemes béreabeliek, naponta kutatnák az írásokat! Igehirdető testvéreim kérve-kérlek, alázatos imával s értelmes szívvel tanulmányozzátok a Szentírást, hogy tökéletesebben tudjatok tanítani az élet útjára. Tanácsotok, imáitok, s példátok válják életre éltető illattá, másképp nem vagytok alkalmasak, hogy az élet útját tárjátok az emberek elé. {2T 343.1}

Mesterünk elvárja szolgálóitól, hogy megtorpanás nélkül fejlesszék a rájuk bízott képességeket. Mennyivel többet vár hát el azoktól, akik állítják, hogy ismerik az élet útját, – akik vállalják a felelősséget, hogy másokat erre az útra vezessenek. Pál intette Timótheust: „Te annak okáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; és amiket hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasok lesznek.” {2T 343.2}

A dicső erények, melyek Krisztus választott szolgálóinak szolgálata nyomán fakadnak, annak gyümölcse volt, hogy testükben hordták az Úr Jézus halálát. Ezek közül többen tanulatlanok voltak; de kegyelem és igazság uralta szívüket. Ez a kettő ihlette és tisztogatta életüket, ezek irányították tetteiket. Krisztus gondolkodásának és szellemének élő megtestesítői voltak. Élő levelek, melyeket ismert és olvasott minden ember. Akik nem fogadták be a hirdetett igazságot, s akik megvetették Krisztus keresztségét, azok gyűlölték és üldözték őket. {2T 343.3}

A gonoszok nem ellenzik az istenfélelem látszatát, s a népszerű egyházak papjait sem utasítják el, mert ők nem akarnak keresztet helyezni hátukra, viselésre. A bűnös szív nem tiltakozik az olyan vallás ellen, amiben mit sem lát, ami a törvényszegőt megreszkettené, vagy szívükre és lelkiismeretükre terelné a közelgő ítélet rémítő valóságait. Nem a Lélek megnyilvánulásai, nem az Isten hatalmas vált ki ellenhatást, vagy vezetné lázadásra a bűnös természetet. Annak az igazságnak, amelyik üdvösségre vezet, nemcsak Istentől kell származnia, hanem Isten Lelkének bizonyosságával is kell járnia, máskülönben erőtlenséggel verődik vissza a szembeszegülő, ellentétes áramlatokról. Jaj, bárcsak az igazság oly erővel szólna Isten szolgálóinak ajkáról, hogy utat égetne az emberek szívéhez! {2T 344.1}

Az igehirdetőket felülről származó hatalomnak kell átítatnia. Mikor az igazságot őszinte odaadással és olyan erőteljesen, amint az Jézusban él, szögeznek szembe a világ szellemével, elítélve annak izgató élvezeteit és romlott, pusztító bájjait, akkor félreérthetetlenül kiviláglik, hogy nincs egyetértés Krisztus és Béliál között. Az érzéki szív nem tudja felismerni Isten Lelkének dolgait. A megszenvedetlen igehirdető, aki erőtlenséggel, közönyösen hirdeti az igazságot, akit magát sem indít meg az igazság, melyet másoknak, hirdeti; csak kárt

okoz. Bárhogyan erőlködik, csak rontja a színvonalat. {2T 344.2}

Az emberek üdvösségéért érzett aggodalom nyelje el az önző szempontokat. Némely lelkész pusztán fizetésért dolgozik, nem, mert nem mer csöndben maradni, sem mert szíve szakad meg a veszendőkért. Az angyal így szólt: „Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből!” {2T 344.3}

Helytelen megfizettetnetek minden apró szolgálatot, melyet az Úrnak tesztek. Azok ürítik ki az Úr kincstárát; akik csak kárára vannak az ügynek. Ha az igehirdetők teljesen átadják magukat Isten munkájának, ha annak szentelik minden erejüket, hogy felépítsék az Úr művét, nem fognak hiányt szenvedni. Földi dolgokat tekintve jobb a sorsuk, mint Urunknak és választott tanítványainak volt, akiket elküldött, menteni a veszendő embert. Tökéletes példaképünk, aki azelőtt az Atya dicsőségében lakozott, lenézett és elutasított ember volt a földön. Szidalmazás, hazugság üldözte mindenfelé. Választott tanítványai mesterük életének és lelkületének élő példaképei voltak. Korbáccsal s bebörtönzésekkel tisztelték meg őket; végül az a sors várt rájuk, hogy, vérükkel pecsételjék meg igeszolgálatukat. {2T 345.1}

Majd ha az igehirdetők annyira szívükön viselik munkájukat, hogy lényük részeként szeretik azt, akkor mondhatják el: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Amint meg van írva, hogy éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek, mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett; mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.” {2T 345.2}

„A köztetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese: legeltessétek az Istennek köztetek levő nyáját, gondot viselvén arra, nem kényszerítésből, hanem öröme; sem nem rút nyereszkeségből, hanem jóindulattal. Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeten, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koronáját.” {2T 345.3}

***** {2T 346}